

Oláh András

múltidőben

a párás ablakhoz préseled homlokod

*a teavíz felforrt almáink ráncosak
a homályos idő rekedt nyarakba vész*

rátenyereltél emlékeinkre

*hajadba fésülve ujjaim nyoma
de arcodat ismeretlen hordja*

szótagolva olvaslak

*szeretnék beleférni az életedbe
ám az indulási oldalon magam vagyok*

*kiretusállak zugaimból
megtanulok múlt időben élni*

*térfigyelő rendszered lebuktatja majd
a zárjegy nélküli álmokat*

hajnali töprengés

*alhatnál tovább
válladba masszírozódnak
a finom suttogások
legtöbbször nem szorulsz gyámolításra
de most közénk szorult a múlt
pedig ez is csak egy szokványos hétvége volt
séták a kiszáradt utcákon
csak úgy bele az őszbe
hogy végül onnan is elkívánkozz
elengedsz és visszakönyörögsz
belefáradsz a sírásba*

*sebeimből vérzel
idegenül múlik el a szürke hajnal
kezem álmos bőrödhöz ér
s rájövök miért nem tudsz már félni sem*

kifosztva

*mióta megsebeztél
folyvást hátramenetben vagyok*

*

*szép voltál: szebb mint a hidak fényei
szebb mint az éjszaka
de melleden már ott zihált az ősz
néztem a fűszálak rajzolta jeleket a testeden
mérgezett lélegzetvételed hallgattam
míg két vállra nem fektettek
a kifosztott álmok*

*

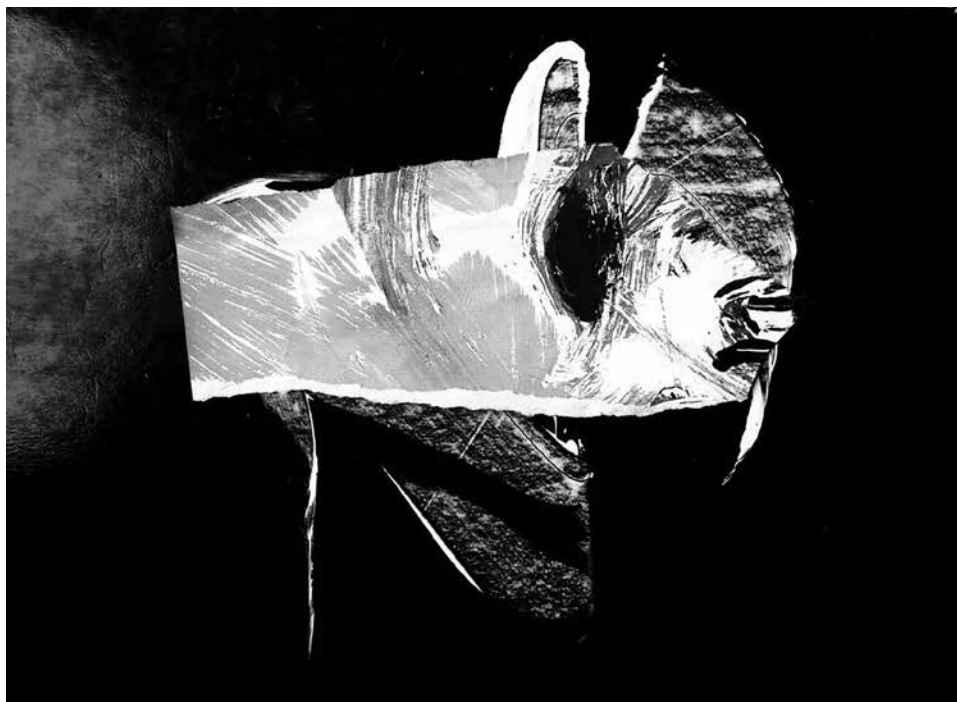
*durva szegésű matracok
pótolták ujjaid hideg érintését
mentséget kerestem pedig a múlt idő
már semlegesítette az érveket*

*

*legszebb idegvégződéseimnek hittelek
megszöktél előlem
de nem tudtál úgy katapultálni
hogy ne téged keresselek
– így hát tovább álmodtalak*

válságos idők

hallgatom a tőzsdehíreket
válságos időket élünk megint
– a barátság ára is gyorsan zuhan –
elfogynak a közös nevetések
az eltaszított kezek aggodalma
ráég lelkiünk felszínére
a legtöbben semmit sem szólnak
csak keresik a félreérthetőt
hová térjek ki előlük
nem akarok magyarázkodni
pedig ma új hír vet árnyékot
a hallgatásra: temetésre készülünk
lesznek ott megint idegenek
elég csak egymásra nézni
s már látjuk mint szűkíti ránk a teret
az ismeretlen megrendelő

Lebegés kékben

Anyá